

изката ми, утеха на сърцето ми, което трябва вече втори път да се пречупи. Не е ли много това, което се иска от слабата ми женска ръка. И как да убия човека, когото едва сега разбрах, че обичам. Коя съм аз? И кой е моят дълг? Не е ли дължна законната съпруга на латинския император да брани и защитава държавата на мъжа си! Не съм ли аз вече латинка, владетелка на толкова люде, които доверчиво са оставили съдбините си в моите ръце?... Не дойдох ли аз в столицата на пришълците като залог за умирае? И с една гореща клетва в сърцето си? Ти знаеш, че тази клетва чака своето събдновение?... Костите на баща ми още викат за отплата. Натрапникът разсипва родината ми. Иоан-Асен чака надеждната вест. Богомилите се надяват на мен за защита и опора от жестоките гонения... Уреченият час дойде!... Не съм ли дължна аз да сторя всичко, което мога? И ще бъде ли това грях? Та кой ще го изстрада повече от мен, която го обичам така много? Но не е ли по-голям грях моята любов към Анри, че ме кара да се питам българка ли съм или латинка? А само мъртав аз ще имам правото да го обичам без грях?... Какво е грях? Да оставя родината си да загине в кървави размирия или да липа държавата, в която съм владетелка от единствения въз, който може да поддържа ред в безкрайните ѝ разири. В ръцете ми са поставени съдбите на две царства. И аз трябва да отсъдя кое от двете трябва да загине. Животът на Анри ми е скъп. Но живота на Анри това значи латински войски в хемските проходи. Никога! Само това не! Анри ще умре! И ако това е грях, аз го поемам върху себе си!

/С едно енергично движение Мария се изправя. В това време се втурва изплашената Одет. Гласът ѝ кълти в полупразната черква./